

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 21	1. November 1918	67. Aargang

Guds Aabenbaringer kaster Lys paa religiøse Spørgsmaal.

Tale af Præsident Charles W. Penrose,
holdt i det 21. Wards Forsamlingshus i Salt Lake City den 24. Juni 1918.

(Fortsat fra Nr. 20.)

—

Det er af stor Vigtighed for os Mennesker at forstaa, hvem vi er, og hvad vi er. Det er en herlig Ting at kende, at vi udgik fra Gud, og at vi, hvad vor iboende Aand angaar, er hans Sønner og Døtre, og at vi i al Evighed vil staa i dette Eksistens-Forhold til Gud; thi efter vor oprindelige Fødsel som Guds Sønner og Døtre vil vort Køn ikke blive forandret. Vi er udgaaede fra Gud og bør være ham lydige i alle Ting. Gud er vor himmelske Fader og Skaber i Ordets inderligste Betydning, og enhver af os bør adlyde ham paa det mest fuldkomne. Apostelen Paulus forklarer, at ligesom vi har æret vor jordiske Fader, der har opdraget os, vejledt os, og irettesat os, naar det har været nødvendigt, saaledes bør vi ære Gud vor himmelske Fader, og, som Apostelen siger: „Hvor meget mere bør vi ikke underkaste os Aandernes Fader og leve!"

Vi bør have en klar Forstaaelse angaaende Jesu Kristi personlige Eksistens, førend han blev født af Jomfru Maria og fik en jordisk Tilværelse ligesom os. Vi bør kende noget hertil, eftersom hvad der vedrører dette Spørgsmaal har været tilkendegivet meget klart til os gennem Profeten Joseph Smith. Hvem er da Jesus? Da han var født af Jomfru Maria, var han Guds Søn og Marias Søn. Gennem Maria var han af Davids Slægt. Paa Grund af, at Jesus, Guds „enbaarne

Søn" var født af en jordisk Kvinde, var det muligt for ham at dø og tilvejebringe Forsoningen for Menneskeslægten; det var muligt for ham at underkaste sig Dødens Magt, og han hengav frivilligt sit Liv for den faldne Slægt. Men, ligesom han fra sin Moder arvede et jordisk Legeme, saa det var muligt for ham at dø, saaledes modtog han fra sin himmelske Fader Magt til at besejre Døden og evigt leve. Han kunde med Sandhed udtale disse betydningsfulde Ord:

„Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader." (Joh. 10 : 17, 18.)

Som Guds Søn havde Jesus Kristus saavel i legemlig som i aandelig Henseende guddommelig Magt; men, da der var givet ham et fødeligt Legeme, idet han ogsaa var Marias Søn, var det muligt for ham at dø. Derfor siger vi ogsaa om Jesus, at han var baade Gud og Menneske og havde Magt over Liv og Død. Han „købte os med sit dyrebare Blod", og ved ham tilvejebragtes Opstandelsen fra de døde, idet Jesus Kristus forsonede for den Synd, som vore første Forældre begik i Edens Have, og som bragte Døden over Menneskeslægten, og Jesus Kristus tilvejebragte ved sin Død tillige Forsoning for vore personlige Synder paa Betingelse af, at vi omvender os fra Synd og tjener Gud. Jeg har ikke Tid til mere udførlig at omtale disse Punkter. I er uden Tvivl vel bekendte med Forsoningens Princip, og hvilken virkende Kraft Kristi Forsoning har; i hvert Fald burde alle være det. Kristus døde for alle Adams Sønner og Døtre, for enhver, som har aandet Liv, saa alle vil blive delagtiggjorte i Opstandelsens Kraft. Kristi Forsoning omfatter Syndefaldet i enhver Henseende, med andre Ord i alle dets Følgevirkninger, og tilvejebragte fuldstændig Oprejsning fra Faldet ved Adam. Fremdeles kan vi formedelst Kristi Forsoning frelses fra Følgerne af vore egne Synder og Overtrædelser ved, at vi adlyder Guds og Kristi Befalinger, idet vi udøver Tro paa Guddommen og Evangeliets Principper og omvender os fra Synd og bliver delagtiggjorte i Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og saaledes, „dygtiggjort til al god Gerning", vedblivende udviser Lydighed mod Guds Befalinger, hvorved vi bliver helliggjorte og fuldkommengjorte og „vokser op til ham, som er vort levende Hoved". Ved saaledes at annamme Evangeliet og blive „døbte til Kristus", bliver vi berettigede til at modtage af den Herlighedsfylde, Faderen har skænket ham.

Jesus af Nasaret, vor Frelser og Forløser, var, som vi veed, født af Jomfru Marie. Han blev født som en af os; men hvem var Jesus Kristus før sin Fødsel? Han var en aandelig Personlighed og den førstefødte af Aandernes store Familie, til hvilken Du og jeg og vi alle tilhører. Saaledes har han erklæret til os gennem Profeten Joseph Smith i denne Evangelie-Husholdning, idet han siger:

„Jeg var i Begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte. Og alle de, der ere fødte af mig, ere meddelagtige i Faderens Herlighed, og ere den førstefødtes Menighed." (Pagt. Bog 93 : 21, 22.)

I de næste Vers i samme Kapitel læser vi fremdeles:

„I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen, det, der er Aand."

Der har været fremsat mange Ideer med Hensyn til, hvad vi sagde og hvad vi gjorde i vor første Prøvestand, og hvad vi lovede at udføre her i Livet, men eftersom vi ikke har modtaget nogen Aabenbaring desangaaende, er det bedst, at vi ophører med at spekulere desangaaende. Dette veed vi kun med Vished, at vi i Begyndelsen som Aander var hos Faderen. De Teorier, som saakaldte Filosofer har fremsat vedrørende Aandeverdenen og „Aandevandringer", er absolut falske.

Før Jesus Kristus modtog sit jordiske Legeme, var han lig den aandelige Personlighed i Guddommen, som er kaldet den Helligaand. Den Ide, at Jesus maatte have et Legeme for at kunne udføre de mægtige Gerninger, vi læser om, at han udførte, da Verdenerne blev skabte, er fejlagtig. Han var imidlertid den førstefødte „blandt mange Brødre". Han var i enhver Henseende lig disse. Saaledes berettes der i det andet Kapitel i Brevet til Hebræerne, og lig sine Brødre skulde ogsaa han modtage et jordisk Legeme.

Vi læser desangaaende i andet Kapitel:

„Efterdi da Børnene ere delagtige i Kød og Blod, er han i lige Maade bleven delagtig deri, for at han ved Døden skulde gøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen." (14. Vers.)

„Derfor burde han blive sine Brødre lig i alle Ting, saa at han maatte blive en barmhjertig og trofast Ypperstepræst for Gud til at forsone for Folkets Synder." (17. Vers.)

Kristus blev fristet, ligesom Menneskene er blevne det, og nu bliver det; men han modstod enhver Fristelse. Han blev bekendt med Jordelivets Forhold i et og alt og kendte som ingen anden, hvad der bringer sand Livsglæde, saa vel som, hvad der foraarsager Sorg og Smerte; og „efterdi han led og selv blev fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes". (18. Vers.)

Hvor mange Tidsaldre tilbage i Evigheden Jesus Kristus eksisterede som Faderens „førstefødte", kender vi ikke. Vi er ikke i Besiddelse af den Kundskab, som han var i Besiddelse af, og er ikke i Stand til at udføre de mægtige Gerninger, han udførte; dog forklarede vor Frelser til en vis Grad for os, hvorledes han efter Faderens Befaling kunde udføre de vidunderlige Handlinger, han udførte. Vi læser i Johannes Evangelium, at Jesus sagde til Jøderne:

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi, hvad han gør, det gør ogsaa Sønnen ligesaa. Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør." (Joh. 5 : 19, 20.)

Faderen viste sin elskede Søn, hvorledes han skulde udføre de Ting, han havde befalet ham at udføre. Som Følge af den Kundskab og For-

staaelse, Jesus Kristus derved var kommen i Besiddelse af, blev det muligt for ham at udføre de vidunderlige Gerninger, vi læser om, at han udførte, ja saa, at Kristus kunde sige:

„Ligesom Faderen opreiser de døde og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, hvem han vil." (Johannes 5 : 21.)

Da Kristus kom her til Jorden, havde han holdt sin „første Prøvestand", og medens han var her, holdt han sin „anden Prøvestand", og derfor indgik han til sit Guddomsrige og blev „kronet med Herlighed", som Faderen havde udtalt, han skulde blive.

Det Legeme, som er givet til os gennem vore Forældre, maa dø; thi vi har syndet og maa lide Straffen derfor. „Det er bestikket for alle Mennesker en Gang at dø", for at vi personlig maa kende, hvad Døden er. Men Legemet bestaar af Elementer, som tilhører hinanden og tilhører Menneskets Aand, som ved Døden forlod Legemet.

Menneskets Legeme bestaar af Jorddele og Elementer fra Luften og Vandet og saa fremdeles; men Grundelementerne i Menneskets Legeme, der, som Profeten Joseph Smith siger, efter „fundamentale Principper" er sammenføjede til en Bolig for Aanden, vil aldrig komme til at tilhøre nogen anden Organisme. Han sagde, at han vilde opfordre hvilken som helst Videnskabsmand i Verden til at bevise, at de Grundstoffer, som udgjorde Menneskets Legeme, gik over til andre Legemsorganismer, saa at de ikke atter kunde forenes og gendanne Menneskets Legeme i Opstandelsen. De Substanser, der bortsvedes, bortslides eller bortkastes fra Legemet, gaar over til vor Klodes Elementstof, men Grundstofferne i vort Legeme tilhører os og vil efter „fundamentale Principper" ved Opstandelsen blive samlede og igen udgøre vort Legeme, hvilket vil ske formedelst Jesu Kristi Opstandelses Kraft. Vore Legemer vil opstaa, naar Tiden derfor kommer. Som Apostelen Paulus belærer os om, er enhver Sæd givet „sit eget Legeme". Grundstofferne, hvoraf Menneskets Legeme er sammensat, vil ikke overgaa til at forme et Dyr eller en Fugls Legeme. Som Paulus siger:

„Ikke alt Kød er det samme Kød, men et er Menneskers, et andet Kvægs Kød, et andet Fugles Kød, et andet Fiskes." (1. Kor. 15 : 38.)

Det Legeme, der er givet et Menneske, tilhører det selv. Det har intet at sige, hvor mange Tusinde af Aar det menneskelige Legeme kan have ligget i Jorden og være blandet sammen med Jordens Elementer. Legemets Grundbestanddele vil blive forenede igen, naar Tiden derfor kommer, „det ene Ben til det andet" osv., som vi læser om i det 37. Kapitel hos Profeten Esekiel, der er et særdeles lærerigt Kapitel vedrørende Opstandelsen. Vi vil ved Opstandelsen staa paa vore Fødder og se ud meget lig, hvad vi gør nu, kun at vort Legeme aldrig mere vil kunne dø. Enhver vil have sit individuelle Udseende og Ansigtspræg, men de, som har været Krøblinge, vil have fuldkomne Legemer; de, som har tabt deres Haar, vil ikke længere være skaldede, og saaledes videre. Saaledes vil alt være efter Opstandelsen, og alle Ting skal blive „genoprettede" i Overensstemmelse med Evangeliets Plan.

Disse er Kendsgerninger, som vi har faaet Kundskab om ved Aabenbaring. De er ikke videnskabelige Principper. Nogle Folk fremholder Joseph Smith som en Videnskabsmand. Denne Betegnelse kan maaske blive brugt om ham i den Forstand, at Videnskabsmænd, siden Profeten Joseph Smith fremholdt disse vigtige Principper og Sandheder vedrørende Menneskenes Forudtilværelse og Stoffernes evige Eksistens, har opdaget flere Naturlove, og udfundet mange Sandheder med Hensyn til den fysiske Verden, som havde været aabenbaret til Profeten Joseph Smith. At Videnskabsmænd har fremsat disse Principper eller Naturlove, siden Profeten Joseph Smith fremsatte samme, om end under et forskelligt, videnskabeligt Navn, gør ikke disse Principper sandere. Da Joseph Smith fremsatte de Principper, jeg har hentydet til, blev de erklærede af mange at være taabelige. Profeten Joseph Smith udgav sig ikke for at være en Videnskabsmand, og han fremsatte ikke disse Principper som videnskabelige Principper, men som religiøse og evangeliske Sandheder. Gud havde aabenbaret disse Sandheder til os; forglem ikke dette, Brødre! Ethvert evangelisk Princip, Ordinance og Ceremoni, med andre Ord enhver Ting, som vedrører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er kommen til os fra Gud vor Fader gennem Jesus Kristus, hans Søn, og gennem hellige Væsener, som virkede under deres Vejledning og meddelte sig til Profeter, som var i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt fra Gud. Disse Ting er ikke „videnskabelige" Principper, men „evangeliske" Principper, der er tilkendegivne os ved guddommelig Aabenbaring, som de Hellige har været belærte om. Hvor herlig er ikke den Kirke, vi tilhører, paa Grund af denne Kendsgerning! Joseph Smith, Brødre, var en af de største Profeter, som har levet paa Jorden, hvilket vi forstaar, naar vi overvejer, hvor store Sandheder han var et Middel i Herrens Hænder til at forkynde for Menneskene og gøre dem bekendte med. Disse store Evangelie-Sandheder var ikke udtænkte i hans Hjærne; han udtænkte dem ikke, som vi maa udtænke og studere Principper paa videnskabelige Omraader; heller ikke eksisterede der nogensomhelst Bog paa Joseph Smiths Tid, fra hvilken han kunde erholde Kundskab desangaaende; men Kundskaben om disse evige Love modtog han ved Aabenbaring og ved Guds Aands Kraft, den Aand, der skænker os Lys og Forstand, den Aand, som udgaar fra Guds Nærværelse, og som de Engle, der var sendte til Profeten Joseph Smith, var i Besiddelse af. Ved denne Aands Kraft var hans Sind paavirket og oplyst og Evangeliets Sandheder klart forstaaet af ham, og der var givet ham Magt til at fremsætte disse Sandheder til vor Fordel. Vi kan stole paa ethvert af disse Principper, om end visse af disse Principper efter nogles Formening er i Modstrid med, hvad der benævnes Videnskab.

Tro dog ikke, at jeg ønsker at sige et eneste Ord mod sand Videnskab og videnskabelige Undersøgelser. Enhver Ting, der virkelig er Videnskab, bør vi være glade ved. Hvad er sand Videnskab? Videnskaben søger at komme til en Erkendelse af materielle Sandheder eller Sandheder, der staar i Forbindelse med den fysiske, materielle Natur, og fremsætte samme paa en saadan Maade, at disse Sandheder bliver for-

staaede af os, og Videnskaben klassificerer disse Sandheder under forskellige Videnskabsgrene; men mange af de Lærdomme, vedrørende Tingenes evige Natur, der bliver fremsatte som sand Filosofi og sande videnskabelige Teorier, er aldeles fejlagtige. Men hvad der er sandt og kan bevises, bør vi beredvilligt antage, og samme er aldrig i Modstrid med Guds Aabenbaringer.

Naar I sammenligner de Lærdomme, Joseph Smith modtog ved guddommelig Aabenbaring, med de principielle Sandheder, som Menneskene er komne til Erkendelse af ad Tænkningens Vej og ved lærde og vise Mænds Eksperimenter, og som ikke alene er Hypoteser, men er beviste at være Kendsgerninger, slige Kendsgerninger, slige beviste Sandheder vil altid være i Harmoni med Guds Aabenbaringer. De vil aldrig være i Modstrid dermed. Der er meget af, hvad der gaar under Navn af Filosofi eller Videnskab, der ikke er det. Apostelen Paulus advarede Kirkens Medlemmer i forrige Dage mod slige Vildfarelser, idet han sagde til Kolossenserne:

„Ser til, at ikke nogen gør Eder til sit Rov ved verdslig Visdom og tomt Bedrageri, efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus." (Kol. 2 : 8.)

Apostelen Paulus advarer i slige Ord Kirkens Medlemmer fordum mod falsk Lære og falsk Filosofi. I vil forstaa, at hvad der læres af de beskikkede Myndigheder i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er sand evangelisk Videnskab, og Sandheden af Evangeliets Lærdomme og Principper er bevidnet til vort Sind og forstaaet af os ved den Helligaands Kraft, hvis vi er i en slig aandelig Tilstand, at vi kan modtage Aandens Lys og Vidnesbyrd.

Enhver Person, som er her i denne Forsamling i Aften, burde være i Stand til at kende Evangeliets sande Principper formedelst, hvad Herren har tilkendegivet for os ved sin Tjener Joseph Smith. Enhver Mand i denne Kirke, som holder Præstedømmets Autoritet, fra Diakonen af til Apostelen, har Ret til at blive vejledet ved Aabenbaringens Aand i Forhold til sine personlige Omstændigheder og Behov. Jeg veed, Brødre, at hvad jeg siger, er Sandhed. Jeg har høstet megen Erfaring indenfor Kirken fra den Tid af, da jeg var ordineret til Ældste og udsendt uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet og bringe Menneskene til Kundskab om Sandheden og døbe dem, som vilde omvende sig; og de modtog den Helligaands Gave under mine Hænders Besegling, og dertil knyttedes, eller dermed fulgte Evangeliets forskellige Gaver, saasom Helbredelser, mirakuløse Gaver og Tegn, Tungemaalsgaven og aandelige Syner, gennem hvilke forskellige Gaver Guds Kraft er tilkendegivet til vor Velsignelse, alt i Overensstemmelse med Løftet, der var givet os, da vi rejste bort for at prædike Evangeliet. Herren kom os til Hjælp, saa at vi ikke gik sultne eller tørstige meget længe ad Gangen. Vi fandt stedse et Sted at udhvile os om Natten, om det end var i en Høstak. Herren holdt sine Løfter. Disse forskellige Kendsgerninger bærer Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission, som vi belæres om i Pagtens Bog. Jeg veed, at

Herren aabenbarer sin Vilje til sine Tjenere i Henhold til, hvad der vil blive til deres Gavn. Jeg veed, at Herren har været med mig paa Land og Vand i de forskellige Lande, hvor jeg har været som Missionær, ofte under vanskelige Omstændigheder, ja endogsaa under meget prøvende Forhold; men Herren var stedse med mig, saa jeg ikke kom til Skade paa nogen Maade, og de Ulykkestilfælde, der har ramt mig, og de særlige Besværligheder, jeg har mødt, har været her hjemme. Da jeg var borte og rejste omkring i Verden som en Evangeliets Budbærer, blev jeg stedse understøttet af Herren. Han hørte mine Bønner og tog Hensyn til mine uskyldige og retfærdige Ønsker, idet jeg stedse havde for Øje at tjene Herren og virke for Menneskenes Frelse. Paa samme Maade har Herren været med alle Missionærer, som trofast har virket i den dem beskikkede Gerning. Herren har tilvisse holdt det Løfte, han har givet til os gennem Profeten Joseph Smith.

Alle I Brødre, som er delagtiggjorte i Præstedømmet, er i Besiddelse af en Autoritet, som er af uendelig Værd. Erindrer dette. Denne Paastand er ikke alene en Ide eller Teori, men en Kendsgerning. Præstedømmets Autoritet er Guds Kraft, givet til Mænd fra det høje, og Kraften deraf modtager vi i Henhold til vor Kaldelse og den Inspiration ved Guds Aand, som gøres nødvendig for os. Herren kan være meget nær Eder, skønt I ikke kan se ham med Eders naturlige Øjne, og han kan, om han ønsker det, sende sine Engle til os, som han gjorde det til Apostelen Johannes paa Øen Patmos, og som han ved mange Lejligheder gjorde det til Profeten Joseph Smith. Hans Engle kan være hos os, selv om vi ikke ser dem, og de vil understøtte os, komme os til Hjælp, hvis vi med Troskab tjener Herren og holder de Pagter, vi har sluttet med ham. Herren har givet os det Privilegium at gaa til hans hellige Hus og have evangeliske Ordinancer udført, i Overensstemmelse med, hvad Herren aabenbarede til sin Tjener, Profeten Joseph Smith. Disse Ordinancers Enkeltheder er ikke beskrevne i nogen Bog; de Hellige skulde ikke blive bekendte med disse paa nogen anden Maade, end Herren ønskede det, ved hans Kraft, og forøvrigt i Henhold til hans Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith. Vi er blevne belærte angaaende visse særdeles vigtige Principper, og en af de mest vigtige af disse, som vi har Kundskab om, er Ægteskab for Tid og Evighed, med andre Ord celestialt Ægteskab, hvorved en Pagt er indgaaet og beseglet for Evigheden for Guds Alter ved den højestes Magt, i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn.

Erindrer, Brødre, hvor hellig slig Pagt er. Lev saaledes, at Eders Familier vil tilhøre Eder for evigt; saaledes, at I ikke taber Eders Rettigheder. Mænd kan tabe deres Rettighed til at modtage disse store Evigheds-Velsignelser ved at overtræde de hellige Pagter, de har sluttet med Herren. I har indgaaet disse Pagter i Guds Hus. Vig ikke bort derfra, men hold disse Pagter i Ære, og Herren vil være med Eder, og I vil være forskelligt stillede end andre Mænd og modtage Herrens rige Velsignelser. Den Mand, som er givet Præstedømmets Autoritet og er i Besiddelse af Herrens Aand, bliver vejledt ved samme og retter sig efter Aandens Stemme til ham. Han staar æret for Gud og de

hellige Engle, og han udøver en velsignende og velgørende Indflydelse, som andre Mænd ikke kan. Føl Eder ikke stolte i Eders Hjerte paa Grund heraf, men vær ydmyg for Herren. Tjen ham stedse og hold hans Befalinger, og vær altid rede til at vidne om Joseph Smiths guddommelige Mission. Jeg er kommen til Erkendelse af, at dette bevirker, at vi i stor Grad kan gøre vor Indflydelse gældende i Verden, endogsaa blandt de ugudelige. Jeg har staaet frem i Gaderne i forskellige Lande i Verden og blandt Folk, som taler forskellige Sprog, og ved Guds Aands Kraft har jeg baaret mit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission. Jeg har været fyldt med Guds Aands Kraft derved, og mit Vidnesbyrd har haft sin Virkning paa Tilhørermængden. — Naar som helst jeg har gjort dette, har der altid været en større Kraft og Indflydelse til Stede hos mig end der har været ved andre Lejligheder. Den aandelige Kraft og Indflydelse, som har medfulgt mit Vidnesbyrd, har foraarsaget, at de ugudelige, som har været tilstede, er blevne meget vrede. Jeg fandt dette mange Gange Tilfældet, men jeg har ikke desto mindre baaret mit Vidnesbyrd. Djævelen lider ikke Joseph Smiths Navn, og han lider ikke deres Navne, som bærer Vidnesbyrd om Sandheden, der alene kan bringe Frelse til Menneskene. Jeg mener ikke dermed, at det altid er viist at følge denne Fremgangsmaade, men jeg tror, at det altid er viist at tale, som Guds Aand vil inspirere os; og hvor som helst I gaar, bliv aldrig bange for den ondes Magt, thi Guds Visdom er større end Djævelens Magt. Den ondes Magt gør sig nu meget gældende i Verden. Han er meget vred, thi han veed, at hans Magt vil snart ophøre. Men Guds Magt er uendelig større end hans, og han vil vende alle Ting til vort Bedste, saa at hans Kirke og Rige kan blive opbygget paa Jorden.

Der er mange Ting af yderste Vigtighed, som vi har modtaget Kundskab om gennem Profeten Joseph Smith, men der er ikke Tid til nærmere at omtale samme i Aften. Jeg ønsker at bringe mine Bemærkninger til en Slutning, saa at I ikke skal blive opholdt for længe. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at det Værk, vi er forbundne med, er Guds Værk. Han oprettede det, og han vil føre Værket fremad, og han vil lede alting saaledes, at hans Hensigter kan blive gennemførte. Da Joseph Smiths Blod blev udgydt i Illinois, og han saaledes led Martyrdøden, gik han bort for at lede en Hærskare af Mænd, som holdt Præstedømmets Autoritet i Aandernes Verden. Hvis I kunde beskue den Gerning, han udfører der, vilde I blive opmuntrede i Eders Sjæle; men det er ikke forundt os af Herren at se, hvad der foregaar hinsides. Dette er ikke efter Guds Plan. Vi lever her paa Jorden i vort kødelige Legeme for at blive prøvede og vinde Erfaring, og med vore fysiske Øjne kan vi kun skue de fysiske Ting; men den aandelige Tilværelse er lige saa virkelig som den fysiske, og naar vi gaar bort fra denne Verden og gaar bag Sløret, vil vi der finde Profeten Joseph Smith, Patriark Hyrum Smith, Apostlene, Højpræsterne, de Halvfjerds og Ældsterne osv., som har fuldendt deres Jordeliv og er gaaede hinsides, tilsammen et stort Selskab, som er i Besiddelse af Præste-

dømmets Autoritet, og som ikke alene prædiker Evangeliet til Aanderne, som er i Fængsel, men ogsaa til Aander, som ikke er i Fængsel, og som venter paa at blive oplyste om Evangeliets frelsende Sandheder, saa at de kan modtage Evangeliets Velsignelser. Evangeliets frelsende Sandheder, som bliver forkyndte for alle disse Aander, vil bringe dem til Forstaaelse af Saliggørelsens Principper, og Lyset vil strømme frem og overvinde Mørket. Evangeliets Kraft vil gøre sig gældende, og hvis vi, som har modtaget Præstedømmets Autoritet, har forberedt os indenfor dette Præstedømme, som Evangeliet byder os, saa vil det blive vort herlige Privilegium at beskue Guds Ansigt og vandre i hans Nærhed, og beskue Jesus Kristus, vor Forløser, samt beskue deres Ansigter og være i deres Selskab, som har været Herrens trofaste, hengivne og modige Tjenere, medens de levede paa Jorden.

Blandt denne Hærskare af Guds Præstedømme fra Menneskeslægtens første Tid ned til Kristi og Apostlenes Tid, og fra vor Tid, vil vi blandt de første finde Joseph Smith og Hyrum og de andre ædle Mænd, som har holdt Præstedømmets Autoritet i vore Dages Evangelie-Husholdning.

Brødre, lad mig formane Eder i Herrens Navn til med Troskab at opfylde Eders Kaldspligter, hvor som helst I er kaldede til at virke. Naar som helst vi paatager os en Gerning, skulde vi altid søge at udføre samme lige saa fuldkomment, som det bliver muligt for os, og dette skulde vi gøre i en hvilken som helst Stilling, vi er satte i i Verden; og naar vi gaar hinsides, vil vi være meget taknemmelige til Herren, som har givet os Styrke til at overvinde alle Vanskeligheder, og føle os overvættes glade. Lad os mindes Kristi herlige Ord, idet han siger:

„Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom ogsaa jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone.“ (Joh. Aab. 3 : 21.)

Enhver, som sejrer, vil være Medarving til Guds Herlighedsrige formedelst Jesus Kristus, som er „Opstandelsen og Livet“, og ved hvem alle hans Brødre og Søstre af Adams Slægt kan erholde Frelse. Jeg beder, at Guds Fred og Velsignelse og hans Kraft maa blive tildelt Eder alle, Brødre, og at vi modig maa bære Vidnesbyrd om vor Frelser Jesus Kristus og Saliggørelsens Betingelser, saa at vi alle maa blive værdige til at erholde Livets Krone hos vor Gud og Fader, formedelst Forløsningen ved Jesus Kristus, hans Søn. Amen.

Tankesprog.

Den, som føder den hungrige, bringer Mad til Spisekammeret for sig selv.

Den, som elsker sin Næste, elsker sig selv.

Hold fast!

Af Præsident George F. Richards.

Først i August Maaned sandtes der en Bekendtgørelse i Dagbladene i Storbritanien vedrørende, at det var den britiske Førsteministers Hensigt at give Offentligheden en vigtig Meddelelse paa Fireaarsdagen efter, at Nationen havde erklæret sin Deltagelse i Krigen. Dette var den 14. August, men eftersom denne Dato i Aar faldt paa en Søndag, blev Offentligheden underrettet om, at Mandag Aften den 15. August vilde der i alle Teatrene i Riget paa en vis given Tid blive aabnet et Brev fra Førsteministeren, som indeholdt hans Meddelelse, der vilde blive oplæst for alle, som kom tilstede. Denne Bekendtgørelse satte alle i Spænding, og man undredes over, hvilken Meddelelse Brevet vilde indeholde. Budskabets Ordlyd var af stor Vigtighed og indeholdt de saa meget sigende Ord: „Hold fast“!

Førsteministeren mente, at hvis Folket vilde vedblive at holde fast, vilde deres Udholdenhed føre til Sejren. Hvilken dyb Sandhed er ikke udtrykt i disse Ord.

Førsteministeren, David Lloyd-George, kunde ikke have forventet, at det britiske Folk vilde holde fast, med mindre de gjorde det derved, at de arbejdede haardt for at sejre; derved, at de gjorde Opofrelser og var villige til at deltage i Nationens Lidelser og Sorg, og endogsaa til at dø for Nationens Sag; men Sejren blev regnet for at være værd alt, hvad den kostede, om end Sejrens Pris var stor; og derfor henvendte han sig til det britiske Folk om at holde fast.

Som Kirkens Missionærer, hvad enten vi er Mænd eller Kvinder, og hvad enten vi er kaldede til at virke uafbrudt som Missionærer eller kun en Del af vor Tid, hviler der et stort Ansvar paa os i Henseende til, at vi strider mod al Synd og Ugudelighed og lader det livgivende aandelige Lys skinne ud iblandt Menneskene. Intet mindre end dette at sejre bør tilfredsstille os. Intet mindre kan tilfredsstille os, og den eneste Maade, hvorpaa dette kan ske, er at holde fast og ikke opgive Kampen, inden Sejren er vunden.

Med at holde fast menes, at vi med Villighed gør personlige Ofre for at fremme Evangeliets Sag, at vi lader vore personlige Ønsker træde i Baggrunden og er villige til at benytte Tiden, Herren har givet os, til at gøre Menneskene bekendte med Saliggørelsens Principper. Vi maa være villige til at taale Fornærmelser og lide ondt for Evangeliets Sag. Vi maa være villige til at belønne ondt med godt, i Overensstemmelse med Kristi Ord, naar han siger:

„Elsker Eders Fjender, velsigner dem, som forbander Eder; gører dem godt, som hader Eder, og beder for dem, som krænke Eder og forfølge Eder, for at I maa vorde Eders Faders Børn, han, som er i Himlene.“ (Math. 5 : 44, 45.)

At Herren stiller disse Krav til os, bør have været fuldt forstaaet af alle, førend de begyndte det evangeliske Arbejde, og naar vi stedse

holder os disse Ting i Erindring, vil vi ikke saa let blive modløse. Før at en Missionær skal kunne forvente at gøre Fremgang og udføre en velsignelsesrig Gerning, er det nødvendigt, at han er i Besiddelse af Mod og Udholdenhed. Der synes at være en Tilbøjelighed hos mange til at forglemme, at Løbet ikke alene vindes ved „de lettes Magt", eller Krigen ved „de vældiges", men at Sejren vindes af dem, som „med Udholdenhed gennemløbe den foran os liggende Bane". (Heb. 11 : 1), af dem, som er udholdende indtil Enden. Nogle begynder Løbet vel, og deres Hensigter er gode, men de bliver snart trætte, naar de møder Hindringer og Prøvelser kommer paa deres Vej. Nogle synes at glemme, hvilket Maal de satte sig, da de modtog Kaldelsen til at virke for Evangeliets Udbredelse, og de forglemmer Vigtigheden af, at de fuldender „Løbet" og naar Maalet. Andre synes ikke at have overvejet, før de modtog Kaldet, hvilke Fordringer der var stillet til dem. Nogle af Søstrene, som modtog Kaldet til at virke som Missionærer og Uddelere af evangeliske Skrifter, syntes meget villige til at udføre denne Gerning og paatage sig det Ansvar at bringe Evangeliets Budskab til deres Brødre og Søstre i Verden, som er i aandeligt Mørke, men de har manglet tilstrækkeligt Mod til at fortsætte deres gode Gerning. Nogle udfører kun delvis, hvad der var ønsket af dem, og hvad de er i Stand til at udføre. Andre derimod virker med stor Alvor og Nidkærhed i deres Kald, og de føler sig lykkelige i Udførelsen af deres Gerning.

Følgende Rapport vil udvise, med hvilken Hengivenhed mange af Søstrene har virket for at udbrede Kendskab til Evangeliet:

Af de 361 Søstre, som i den britiske Mission har været kaldede til at virke som Skriftuddelere og Missionærer udenfor deres Arbejdstid, udviser Rapporterne, at 208 af disse i August Maaned virkede i dette Kald. Der blev ialt udført 1,113 Timers Arbejde. 32,827 modtog personlig de evangeliske Skrifter ved Dørene osv. Der blev uddelt 193 Bøger, 366 Smaaskrifter og 73,493 Skrifter. Disse Søstre benyttede 914 Timer til at aflægge Besøg hos Kirkens Medlemmer, 310 til at besøge fremmede, som ønskede Oplysning om Evangeliets Lærdomme, og de havde 1,717 evangeliske Samtaler. Skønt de fleste af disse Søstre har haardt dagligt Arbejde, er de ikke desto mindre i Stand til ved at gøre Opofrelser at virke nogle Timer hver Maaned i omtalte Kaldelse.

Specielt bør nævnes Søstrene i Londons Konference, blandt hvilke nogle har været kaldte til at virke i andre Grene end de, i hvilke de bor, og som i Løbet af to eller tre Uger har ofret hele deres Tid for at virke som Missionærer blandt Befolkningen. De rapporterer, at de uddelte 42,924 Skrifter i August Maaned, og deres øvrige Missionsvirksomhed stod i Forhold dertil. Vi har modtaget Breve fra adskillige af disse Søstre, i hvilke de har tilkendegivet deres Glæde og Fryd ved at blive tilladte at virke for Verdens Frelser, i hvis Tjeneste de vinder den Erfaring, at de ofte bliver forhaanede, modstaaede og endog forfulgte for hans Skyld.

Enhver Søster, der udfører dette Missionær-Arbejde, har for sit eget Vedkommende til Formaal at gøre sig værdig til en Ophøjelse i Guds Rige. De Søstre, som udfører dette Arbejde veed, at om de holder fast og trofast fortsætter med at udføre den Gerning, de er kaldede til at udføre, vil de ogsaa fuldføre deres Arbejde og vinde „Sejren", og erholde det evige Livs Krone. Vi er belærte om, at det evige Liv er den største af alle Gaver, og denne Gave kan vi ikke erholde uden at gøre Opofrelser. Om vi skal kunne forvente at blive frelste og komme, hvor Kristus, vor Herre er, maa vi endogsaa være villige til at opofre vort Liv for Evangeliets Skyld, ja endog ved pinefuld Død, ligesom Kristus gav sit Liv for Menneskeslægten ved at lide Døden paa Korset. Hvad der er mindre end dette, at være villige til at opofre vort Liv i vor Mesters Tjeneste, vil ikke kunne bringe os Sejren, og intet mindre end en fuldstændig Sejr vil tilfredsstille os. Skal vi da trække os tilbage fra at udføre det evangeliske Arbejde, vi har paataget os, eller tør vi formindske vore Anstrængelser, medens vi virker i Missionær-Kaldet?

Min Formaning og mit Budskab til de Hellige i al Almindelighed, saa vel som specielt til Søstrene, der virker som Missionærer blandt Befolkningen, er: „Hold fast!" „Strid Troens gode Strid", til hvilket Du er bleven kaldet", og jag „imod Maalet til den Sejrspris, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus". (Filipp. 3 : 14.)

Den spanske Syge.

En pestagtig Sygdom, kendt under Navnet den „spanske Syge", grasserer for Tiden i de tre nordiske Lande og i andre europæiske Egne, og kræver mange Ofre paa sin Vej. Iblandt disse er der flere Læger og Sygeplejersker. Sygdommen, der for Danmarks Vedkommende hærger saavel i Provinserne som i Hovedstaden, synes dog at være mest fremtrædende paa sidstnævnte Sted, hvor alle Hospitaler er overfyldte paa Grund af de mange indbragte Patienter, som er angrebne af Sygdommen. Fra paalidelig Kilde meddeles, at 50,000 Mennesker af Københavns Befolkning har søgt Lægehjælp mod Sygdommen, men det menes, at dette Tal kun udgør Halvparten af dem, der har været angrebne. I mange Tilfælde gaar Sygdommen over til Lungebetændelse, hvorfor saa mange dør. I et af Kapellerne i København stod der Søndag den 27. Oktober 55 Kister med Lig opstablede, og 105 Begravelser fandt Sted den nævnte Dag. En meget stor Procentdel af disse døde var revne bort af den spanske Syge.

Skolerne samt Teatre og Forlystelsessteder er beordrede midlertidig lukkede af Autoriteterne, og Sammenkomster er indstillede for at hindre Smittens Udbredelse. De kirkelige Møder er beordrede afkortet til kun at vare cirka en halv Time.

Paa Grund af nævnte Forhold vil vi bede Kirkens Medlemmer om nøje at rette sig efter de Bestemmelser, som Sundhedskommissionen og

Indenrigsministeriet har taget i Anledning af den saa smittefarlige Sygdom.

Vi haaber dog, at enhver, der har sluttet Pagt med Gud, ved at blive døbt til sine Synders Forladelse, og som har modtaget den Helligaands Gave og store Forjættelser, ikke vil lade sig overfalde af unødvendig Skræk, hvorved Sygdommen kan finde Næring. Vær derimod taalmodige, Søskende, og se op til Gud med fuld Fortrøstning om Naade og Hjælp, medens disse Sygdomsplager hjemsøger Befolkningen. For de Hellige er det en stor Trøst, at, naar de er syge, de kan henvende sig til Ældsterne og blive salvede med indviet Olie i vor Frelsers hellige Navn. Herren har i sin Naade givet os dette Løfte:

„Den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at dø, skal vorde helbredet.“ (Pagt. Bog, 42. Kap., 48 Vers.)

Lader os alle bruge Visdom i vor personlige Levemaade og vor Omgang med andre Mennesker, samt øve os i stor Tro paa de herlige Forjættelser, der er knyttede til Evangeliets Værk i disse de sidste Dage. Maa Gud for Kristi Skyld velsigne alle, som lider!

Hans J. Christiansen.

Efteraarskonferencen i København

i Dagene fra den 6.—9. Oktober 1918.

Grensforstandernes Rapportmøde Lørdag Aften den 6. Oktbr.

Missionspræsident Hans J. Christiansen ledede Mødet, som aabnedes med Afsyngelse af: „O hører I Slægter“ og Bøn af Julius Tronier. Derefter blev Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone“, afsungen. Præsident Christiansen bød de tilstedeværende velkommen til Konferencen og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Han sagde, at hvad enten vi er faa eller mange tilstede ved de kirkelige Møder, kan Guds Aand og Kraft komme til vor Bistand. Han havde været syg nogle Dage, men følte sig nu rask igen, og dette takkede han Herren for. Han gjorde opmærksom paa, at Konferencen blev afholdt samtidig med Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City. Præsident Christiansen oplæste det første Kapitel i Pagtens Bog og fremholdt, af hvor stor Vigtighed det Vidnesbyrd var, som de Sidste-Dages Hellige bar for Menneskene.

Sangen Nr. 12 blev sungen, hvorefter Grensrapporterne blev afgivne. Der var indsendt en skriftlig Rapport fra Bornholms Gren. Ældste Orla Nielsen afgav Rapport som Forstander over Nordøst-Sjællands Gren. Han havde afholdt Møder i Helsingør og hos Søskende i Grenen. Han havde ogsaa overværet Møder i Holbæk, der ikke tilhørte Grenen, som han præsiderede over. Han bad Herren velsigne alle, som i Oprigtighed søgte Sandheden.

Præsident Christiansen fremførte nogle af sine Missionserfaringer fra den Tid, da han virkede som Missionær i Nordøst-Sjællands Gren.

Ældste Carl C. Nielsen afgav derefter Rapport som Forstander for

Syd- og Vestsjællands Gren. Han udtrykte sin store Glæde over at have Lejlighed til at overvære Konferencen sammen med sin Hustru og en Datter. Han havde skiftevis afholdt Møder hos Kirkens Medlemmer i Slagelse og Næstved, og Søskende frydede sig ved at have Lejlighed til at mødes med hverandre. Han bad Herren velsigne de Hellige med Evangeliets rige Gaver.

Missionær Arwell L. Mc Kay udtalte sig angaaende sit Arbejde og specielt angaaende de Besøg, han havde aflagt hos Søskende paa forskellige Steder i Konferencen. Ved at virke for Evangeliets Udbredelse bragte vi i Erfaring dets Kraft. Han havde uddelt Skrifter, omhandlende Evangeliets Principper.

Missionær Niels F. Green omtalte sit Arbejde og fremhævede Vigtigheden af, at alle modtog et Vidnesbyrd om Jesu Kristi sande og frelsende Evangelium.

Efter at Præsident Christiansen havde omtalt, hvilken Glæde Evangeliet bragte Menneskene, som adlød dets Bud, sluttede Mødet med Afsyngelse af Salmen Nr. 274 og Taksigelse af Ældste Aage M. Kalmar.

Søndagsskolens Møde.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen", og Bøn af Ældste Niels F. Green. Sangen: „Naar Verden er kold som den mørkeste Nat", blev sungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen bød de tilstedeværende velkommen. Han sagde, at vi havde alle stor Grund til at takke Herren, fordi vi havde Lejlighed til at overvære Konferencen og lære de Ting, som vedrører vor Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Han omtalte, hvor opløftende det var for Sjælen at være i uskyldige Børns Nærhed. Selv Himmelens Engle frydede sig derved.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste Jens P. Hansen, afgav Rapport over Skolens Arbejde. Han fremhævede, af hvor overordentlig stor Vigtighed denne Gerning var. Skolen talte 62 Børn og 31 voksne. Den var delt i fire Børneklasser og en teologisk Klasse for de voksne. Der blev udført et specielt blandet Program af Børnene ved hvert af Møderne.

Det financielle Regnskab blev afgivet.

Det specielle Konferenceprogram blev nu udført af de forskellige Klasser. De givne Spørgsmaal blev særdeles vel besvarede, og alle særskilte Programnumre blev vel udførte.

Efter Programmets Afslutning takkede Bestyrer Hansen Skolens Lærere og Lærerinder og øvrige Funktionærer for det gode Arbejde, de havde udført. Han anmodede Forældrene om at hjælpe deres Børn til Rette i Hjemmene med deres Lektier.

Præsident Christiansen udtalte sin Tilfredshed med det gode Arbejde, der var bleven udført af Skolen og for den ypperlige Udførelse af Konference-Programmet. Derefter foreslog han Søndagsskolens Bestyrelse til Opholdelse, nemlig Ældste Jens P. Hansen som Bestyrer for Skolen, med Aage M. Kalmar og Julius Tronier som Raadgivere; Poula Sørensen som Sangleder for Skolen; Ingeborg J. Sørensen som Orga-

nist; Sofie Kalmar som Sekretær; Carl F. S. Jørgensen som Kasserer, og Ole C. Petersen som Dørvogter.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Samler Solstin", og Taksigelse af Ældste Aage M. Kalmar.

Konferencemødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Kom Hellige fremad og frygter ej", og Bøn af Ældste Louis Hansen. Derefter blev Sangen: „O, Herre, jeg med ydmygt Sind", sungen. Et Barn, Søn af Broder Anders Jacobsen og Hustru, blev velsignet.

Efter Afsyngelsen af Nr. 151 i Salmebogen oplæste Præsident Christiansen fra det 11. Kapitel i første Korintierbrev Apostelen Paulus Vidnesbyrd vedrørende, hvorledes Jesus Kristus indstiftede den hellige Nadver, og han knyttede dertil nogle forklarende Bemærkninger. Nadveren blev administreret af Jens P. Hansen og Aage M. Kalmar.

Præsident Christiansen talte derpaa. Han sagde, at de Hellige, som har annammet Evangeliet, har stor Grund til at fryde sig. Da han forlod sit Hjem, gjorde han det med den faste Beslutning i Ydmyghed og Nidkærhed at tjene Herren og udføre sine Kaldspligter. Hans Ønske var at opmuntre og trøste de Hellige, og Herren, som har sendt Zions-Ældsterne til disse Lande, tilhører Æren for, hvad godt vi kan udføre her. Vi havde stor Grund til at takke Herren for den religiøse Frihed, der hersker i de skandinaviske Lande, og hvorved der blev givet Kirkens Missionærer Lejlighed til at forkynde Kristi Evangeliums Principper rent og uforfalsket for Menneskene. Hvis disse Principper blev antagne og efterlevede af Menneskene, vilde der ingen Ufred eksistere i Verden, men Kærlighedens Aand vilde gøre sig gældende, og Menneskene vilde leve under lykkelige Kaar i Stedet for at være i Strid med hinanden.

Præsident Christiansen foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner, nemlig Præsident Joseph F. Smith og hans tvende Raadgivere, Anthon H. Lund og Charles W. Penrose; fremdeles de tolv Apostle, Kirkens præsiderende Patriark og de øvrige præsiderende Brødre; fremdeles Præsidenten over den europæiske Mission, Ældste George F. Richards; fremdeles som Præsident over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen. Fremdeles blev det foreslaaet at opholde Ældste Niels F. Green som Oversætter og Redaktionssekretær; Carl F. S. Jørgensen som Missionssekretær, og Ældste Arwell L. Mc Kay som Konferencesekretær og Korleder; Poula Sørensen som Organist; Niels Henriksen som assisterende Organist; fremdeles Sangkorets Medlemmer.

Det blev foreslaaet at opholde som Forstander over Nordøst-Sjællands Gren, Ældste Orla Nielsen; som præsiderende Præst over Nordvest-Sjællands Gren, Jens Vilhelm Olsen; som Forstander over Syd-Vestsjællands Gren, Carl C. Nielsen, med sin Søn Peter C. Nielsen som Medhjælper; som Forstander over Bornholms Gren, Karl Andersen.

Alle stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk", blev sungen, hvorefter Forstander Carl C. Nielsen fra Syd- og Vestsjællands Gren talte. Han fremhævede, at det var vor Pligt at bære vort Vidnesbyrd til alle

om Evangeliets frelsende Principper, hvilke vi var blevne bekendte med i sin Fuldstændighed gennem Profeten Joseph Smith, hvem Herren aabenbarede sin Vilje til og ved hellige Engle delagtiggjorde i Præstedømmets Autoritet.

Hvis der findes nogle Ufuldkommenheder hos os, er det ikke paa Grund af, at de Lærdomme, vi tror paa, er fejlagtige, men saa er Fejlen vor egen. Ingen af Evangeliets Gaver vilde blive tilbageholdte fra os, hvis vi var værdige til at modtage samme. Vi var givne vor fri Vilje, der er et stort Klenodie, og vi skulde bestræbe os for at tjene Gud af vort ganske Hjerte. Han bad Herren beskytte Danmark mod al Ufred.

Præsident Christiansen oplæste fra det 76. Kapitel i Pagtens Bog angaaende, hvem der skulde komme frem i de retfærdiges Opstandelse, og han fremholdt de herlige Forjættelser, der var givne til alle dem, der adlød Herrens Befalinger. Han fremholdt, hvorledes alle, der var i ensomme Stillinger, ikke kunde modtage nogen bedre Trøst end den, de modtog ved den Helligaands Inspiration og Evangeliets Forjættelser. Han opmuntrede de fremmede, som var tilstede, til at undersøge Evangeliets Lærdomme og adlyde Herrens Befalinger. Han bad Herren velsigne alle oprigtige i Jesu Kristi Navn. Anna Lise Hansen spillede en Piano Solo. Koret sang derefter Nr. 98 i Korbogen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Broder Anders Jacobsen. (Fortsættes.)

Missionærernes Rapport for Juli, August og September Maaneder 1918.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Smaahæfter	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen[1])	Kjøbenhavn	1	1000	7			14	160	5	2	4
Carl H. Løhdefinck	Aarhus	1	650	45	1	19	19	173	4	1	
Grover E. Christensen	Aalborg	2	1542	14	14	123	43	92	2	1	5
John J. Plowman	Kristiania	4	461	21	45	61	89	166	16	4	8
Cephus E. Andersen	Bergen	2	451	11	36	1	72	122		1	
Hyrum P. Nøkleby	Trondhjem	1	136	69	6	6	11	57		1	
Missions-Embm. . . .		3									
Totalsum for Missionen		14	4240	167	102	210	248	770	27	10	17

[1]) Missionspræsident Hans J. Christiansen er tillige Konferencepræsident. Carl H. Løhdefinck, Grover E. Christensen og Cephus E. Andersen er hjemrejste i Septbr. Maaned, og Ældsterne J. J. Samuelsen, Jens Thomsen og Oluf K. Karlsen er beskikkede til Konferencepræsidenter i deres Sted, i henholdsvis Aarhus, Aalborg og Bergens Konference. Missionspræsident Fred H. Heese er ogsaa hjemrejst.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).